

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem, v právní věci žalobců: **a) M. S. T.**, nar., **b) B. H.**, nar., **c) S. T.**, nar. d) **nezl. H. T.**, nar., všichni státní příslušnost Syrská arabská republika, t.č. neznámého pobytu, zastoupených Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokáta se sídlem Nile House, Karolinská 654/2, Praha 8 – Karlín, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend, se sídlem Pražská 59, Znojmo, v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 25.2.2016 č.j. KRPB-47286-23/ČJ-2016-060028-50A, č.j. KRPB-47292-25/ČJ-2016-060028-50A a č.j. KRPB-47290-23/ČJ-2016-060028-50A,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobci **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobci se žalobou domáhají zrušení shora specifikovaných rozhodnutí, jimiž byli podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobci ad a), b) a c) zajištění za účelem jejich předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem

Evropské unie přede dnem 13 ledna 2009 nebo podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013), kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“).

II. Žaloba a její doplnění

Žalobci namítali, že žalobce ad c) (zletilý syn) nebyl účastníkem řízení o zajištění svého otce a matky, tj. žalobců ad b) a ad c) a ti naopak nebyli účastníky řízení o jeho zajištění. Žalobci zde odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 17. 4. 2014, č.j. 2 Azs 58/2014-28, který se zabýval účastenstvím ve vztahu rodičů k nezletilým dětem. Dle názoru žalobců je pak nutno ke stejným závěrům dospět i ve vztahu k zletilému dítěti, pokud trvale žije s rodinou a pociťuje jejich újmu jako újmu vlastní. Tento požadavek je proto třeba analogicky použít i vůči zbylým členům rodiny, kteří do ČR přicestovali společně. Zachování celistvosti rodiny je totiž nutnou podmínkou každého rozhodnutí o zajištění, což potvrzuje i odst. 14 úvodních ustanovení Dublinského nařízení. Rozhodnutí nezajistit, popř. zrušit rozhodnutí o zajištění jednoho z členů rodiny vyvolává nutnost nezajistiti popř. zrušit rozhodnutí o zajištění i u zbylých členů rodiny. Je totiž zřejmé, že rodina raději zůstane společně v ZZC, než aby došlo k propuštění pouze rodičů a nezletilé dcery a nikoliv zletilého syna či naopak. V rozhodnutí žalobců ad a) a ad b) nefigurovaly zájmy nezletilého syna. V rozhodnutí žalobce ad c) pak nebyla vůbec zohledněna skutečnost, že do ČR přicestoval a trvale žije se svou rodinou, a tudíž je jejich zajištěním přímo dotčen na svém právu na rodinný a soukromý život. Rovněž bylo třeba zohlednit, že věk žalobce ad c) je blízký věku nezletilého, kdy i za standartní situace v českých podmínkách lze předpokládat, že rodina tvoří jeden celek, kde je újma jednoho z členů pociťována jako újma vlastní. Měl-li žalovaný pochybnosti, pak měl žalobce vyslechnout a svou následnou úvahu do napadených rozhodnutí přezkoumatelným způsobem uvést. Žalobci v této souvislosti rovněž uvedli, že i dle žalované je nutné přihlédnout ke konkrétním okolnostem případu, neboť v opačném případě by žalovaná nepřiznala postavení účastníka řízení manželce v řízení o zajištění manžela a naopak. I žalovaná tedy předpokládá, že manželka bude přímo dotčena na svých právech zajištěním svého manžela. Lze se proto důvodně domnívat, že 20-letý syn, který do Evropy přicestoval se svou rodinou, aby zde společně požádali o azyl, bude přímo dotčen na svých právech zajištěním rodičů. Zájmy rodiny jako celku by měly být posuzovány v každém z napadených rozhodnutí, přičemž napadená rozhodnutí podléhají samostatnému soudnímu přezkumu. Z tohoto důvodu by nikdy nemělo dojít k situaci, kdy by část rodiny byla na základě zrušujícího rozhodnutí propuštěna a část ne.

V druhém žalobním bodě žalobci namítali nesprávné posouzení otázky, zda existuje reálný předpoklad předání žalobců do jiného členského státu ve stanovené lhůtě. Dle žalobců je obecně známou skutečností, že Slovinsko, do něhož by podle napadeného rozhodnutí mělo přemístění proběhnout, čelilo v poslední době značnému migračnímu tlaku. Zejména ze sousedního Chorvatska vstupovalo do země několik set cizinců, z nichž většina postupně odcházela dále směrem do Rakouska či Německa. Důvodně lze proto usuzovat, že Slovinsko v současné době čelí zvýšenému počtu žádostí o zpětvzetí dle Dublinského nařízení. Žalovaná zvažovala otázku reálného předpokladu přemístění, avšak tato úvaha není podložena náležitými skutkovými zjištěními, neboť odkazuje toliko na statistické údaje Ministerstva vnitra. Ze statistik Ministerstva vnitra přitom plyne, že za období září až leden 2016 byla do Slovinska podána jen jedna žádost o zpětvzetí, a to v lednu 2016. K realizaci transferu však

nedošlo. Takovýto údaj nemá žádnou výpovědní hodnotu a bylo proto povinností žalovaného opatřit si další údaje o počtu doručených žádostí o zpětvzetí a o realizovaných transferech do Slovinska z jiných členských států EU za určité období. Šlo především o údaje dle čl. 47 Dublinského nařízení. Takové údaje, ačkoliv by se výslovně netýkaly přemístování z ČR, by měly zjevnou vypovídací hodnotu. Žalovaná se dopustila porušení § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) i čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení. Závěr žalovaného o existenci reálných předpokladů pro přemístění žalobců tak nemá oporu ve skutkových zjištěních.

Žalobci dále namítali, že potencialita přemístění chybí i v případě, pokud existují v přijímacím státě systémové nedostatky týkající se vnitrostátního řízení o mezinárodní ochraně ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Žalobci přicestovali na území Slovinska z Libanonu a Turecka, kde před tím nějaký čas pobývali a dále z území bývalých jugoslávských republik Makedonie, Srbska a Chorvatska. Reálně může být jejich žádost o mezinárodní ochranu zamítnuta Slovinskem jako zjevně nedůvodná, neboť tyto země se mohou ve vztahu k žalobcům jevit jako třetí bezpečné země. Z § 37 odst. 2 slovinského zákona o azylu pak plyne, že je-li žádost odmítnuta s odkazem na koncept bezpečné třetí země, může se žadatel odvolat ve lhůtě 3 dnů ke správnímu soudu. Ten musí rozhodnout ve lhůtě do 7 dnů. Z hlediska zachování základního práva cizince na spravedlivý proces garantovaného čl. 47 Listiny základních práv EU a práva na účinný prostředek nápravy ve smyslu čl. 13 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv je totiž lhůta 3 dnů pro podání žaloby příliš krátká. Nic na tom nemění ani skutečnost, že žaloba má odkladný účinek. Žalobci zde analogicky odkázali na nálezy Ústavního soudu č.j. Pl. ÚS 18/09 ze dne 1.12.2009, který se zabýval sedmidenní lhůtou k podání žaloby v českém azylovém zákoně. Ve Slovinsku tedy dochází k naplnění předpokladu uvedeného v čl. 3 odst. 2 druhá věta Dublinského nařízení, nebo v zemi dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření k prvnímu žalobnímu bodu především uvedla, že judikatura Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) za rodinu ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy považuje zejména vztah mezi manželi. Příkládá velkou váhu fungujícími manželství a vztahu mezi rodiči a jejich nezletilými dětmi. Ve věcech vyhoštění pak ESLP zaujímá na existenci rodinného života ještě užší pohled, omezující se na jádro rodiny. Žalobce odkázal i na rozsudek NSS ze dne 27.3.2015, č.j. 4 Azs 4/2015. Žalobce ad c) je dospělou osobou, která nemá žádné omezení v běžném způsobu života, je samostatná a soběstačná. Jak sám uvedl, tak během svých předcházejících dlouhodobějších pobytů v Libanonu a Turecku pracoval a sám se staral o své materiální zabezpečení. Není materiálně závislý na žalobcích ad a) a b) a ani sami nemají žádné příjmy. Rovněž žalobci ad a) a b) nenamítali, že by na žalobci byli jakkoliv závislí. Dle žalovaného žalobce ad c) nelze považovat za vedlejšího účastníka správního řízení dle § 27 odst. 2 správního řádu ve vztahu k řízením vedeným se žalobci ad a) a b) a rovněž tak žalobci ad a) a b) nejsou vedlejšími účastníky správního řízení se žalobcem ad c).

Žalovaná se dále vyjádřila k zásahu do práva žalobkyně ad d). Její umístění v ZZC není v rozporu s jejím nejlepším zájmem. Naopak její ponechání mimo ZZC by s ohledem na její věk a to, že se na území ČR nenachází žádný příbuzný ani jiná osoba, která by se o ni mohla vhodným způsobem postarat, bylo zcela nemožné. Žalobce ad a) i ad b) se navíc shodně vyjádřili, že požadují umístění nezletilé dcery do ZZC. Zvolený postup odpovídal nejlepšimu

zájmu dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte (žalobce zde odkázal na rozsudky NSS ze dne 27.4.2014, č.j. 4 Azs 115/2014-37 a ze dne 30.9.2011, č.j. As 102/2011-54).

Žalovaná se dále vyjádřila k reálnosti předpokladu předání dle Dublinského nařízení. Především uvedla, že v konkrétním měsíci realizované transfery se vztahují k žádostem (potažmo k zajištění) z měsíců předchozích a samotná statistická data ohledně uskutečněných zpětných přijetí dle Dublinského nařízení proto mají omezenou vypovídací schopnost. K posouzení potenciality zpětného přijetí má vypovídací schopnost zejména aktuální situace a její (na základě konkrétních přezkoumatelných informací) předpokládaný vývoj. Slovinsko skutečně čelilo v poslední době značnému migračnímu tlaku. Jedná se však o situaci, která se v průběhu času měnila, kdy nejprve bylo Slovinsko tranzitní zemí, přes kterou migranti proudili dále do Rakouska. Od konce ledna 2016 tak tomu již není, neboť Rakousko přijalo jednostranné opatření s cílem tento příliv migrantů omezit. Opatření vyvolalo dominový efekt i v dalších státech ležících na tzv. Balkánské trase. U této žalobní námitky se proto spíše než o důvodný úsudek o zvýšeném počtu žádostí o zpětvzetí, jedná o spekulaci.

Žalovaná se rovněž neztotožnila s názorem, že slovinský azylový systém vykazuje závažné systémové nedostatky, které brání realizaci přemístění do této země. Žalovaná zde především odkázala a citovala z rozhodnutí Rozsudku Soudního dvora ze dne 21. prosince 2011 N.S. (C-411/10). Z něj plyne, že ani systematické nedostatky v azylovém řízení nejsou samy o sobě důvodem k naplnění domněnky skutečného rizika nelidského nebo ponižujícího zacházení. Soud stanovil, že musí jít o závažné a prokazatelné důvody. Pokud by Slovinsko bylo považováno za zemi, ve které by mělo docházet k systematickým nedostatkům v azylovém řízení, pak by jen stěží mohlo patřit mezi státy, které si na základě kvót mají mezi sebou přerozdělit v rámci systému tzv. relokační migranty z Itálie a Řecka.

IV. Posouzení krajským soudem

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání, neboť to žalobce sám navrhl a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Soud se nejprve zabýval námitkami, které se týkaly účastenství v řízení o zajištění. V rozsudku NSS ze dne 30.9.2011, č.j. 7 As 103/2011-54 je mj. uvedeno: „*V prvé řadě je však nutno odmítnout tvrzení, že žalobou napadeným rozhodnutím byl žalobce b) zbaven osobní svobody. Tímto rozhodnutím, jak výslovně vyplývá z jeho výroku, byla totiž zajištěna za účelem vyhoštění toliko žalobkyně a). Na žalobce b) v důsledku zajištění jeho matky dopadá pouze ust. § 140 zákona o pobytu cizinců, podle něhož je provozovatel zařízení pro zajištění cizinců oprávněn ubytovat v části s mírným režimem cizince, vůči kterému má zajištěný cizinec vyživovací povinnost nebo jej má v péči, nelze-li zajistit péči o něj jiným způsobem. Pokud k ubytování dojde, pobývá tento cizinec v zařízení v režimu ubytovaného cizince. Zákon*

také výslovně uvádí, že je-li ubytovaný cizinec schopen uvědomit si omezení spojená s pobytem v zařízení, přihlíží se k jeho projevu vůle. Může přitom zařízení opustit, má-li zajištěnu péči jiným způsobem. Jde-li o nezletilého nebo osobu zbavenou způsobilosti k právním úkonům, může opustit zařízení jen po písemném souhlasu zákonného zástupce. Ubytování žalobce b) tedy v žádném případě nebylo nevyhnutelným důsledkem zajištění jeho matky a výrazně záviselo na její vůli, resp. vůli jeho zákonných zástupců. Přes nízký věk žalobce b) může být jeho péče zajištěna i jinak, než pobytem v zařízení spolu s matkou. Je však také na ní, aby ona sama zvážila, která z variant bude v souladu s nejlepším zájmem jejího dítěte. Pokud faktické okolností vedou k závěru, že pobyt dítěte v zařízení s jeho matkou je v jeho nejlepším zájmu, nejedná se o důsledek přímo vyplývající z rozhodnutí o zajištění matky. Umístění nezletilého do zařízení pro pobyt cizinců je primárně výsledkem rozhodnutí jeho zákonných zástupců, byť je nutnost tohoto rozhodování vyvolána změnou faktického stavu, spočívající v omezení osobní svobody osoby, která má nezletilého v péči. Rozhodnutím o zajištění žalobkyně a) tedy nedošlo k omezení osobní svobody ani práva volného pohybu žalobce b).

Žalobce b) však měl podle ust. § 27 odst. 2 správního řádu právo účastnit se správního řízení, z něhož žalobou napadené rozhodnutí vzešlo, neboť mohl být tímto rozhodnutím přímo dotčen na svém právu na rodinný život. Právě na právu účastnit se správního řízení i na právu na rodinný život mohl být žalobce b) žalobou napadeným rozhodnutím zkrácen, v důsledku čehož byl také aktivně legitimován k podání žaloby proti tomuto rozhodnutí.“

V rozsudku NSS ze dne 17.4.2014, č.j. 2 Azs 58/2014-28 je pak mj. uvedeno: [15] ... Nejvyšší správní soud rovněž zdůrazňuje, že nezbytnost zahrnutí nezletilých do rozhodnutí o zajištění svých rodičů plyne z čl. 8 Úmluvy, podle kterého má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Jakkoli není pojem rodinného života Úmluvou definován, je vykládán poměrně extenzivně, vždy s důrazem na fungující (reálný) rodinný život [srov. např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 28. 5. 1985 ve věci A., C. a B. proti Spojenému království (stížnosti č. 9214/80, 9473/81 a 9474/81) a ze dne 13. 6. 1979 ve věci M. proti Belgii (stížnost č. 6833/74)]. Vztahem zakládajícím rodinný život je bezesporu vztah rodičů a jejich dětí, o které rodiče pečují. Situace, kdy je omezena osobní svoboda rodičů a děti mohou být nadále v jejich péči pouze v podmínkách, které nepředstavují plnohodnotný rodinný život (zde v zařízení pro zajištění cizinců), je tímto zasaženo do práva dítěte na rodinný život. Za této situace je nezbytné, aby i nezletilé dítě mělo k dispozici všechny zákonné instrumenty k ochraně svých práv a nelze jej tedy o ně připravit jeho nezahrnutím do rozhodnutí o zajištění rodičů. Na uvedeném nic nemění ani fakt, že stěžovatelé jsou nízkého věku a jejich dorozumívací schopnosti jsou omezené (podobně Nejvyšší správní soud uznal opodstatněnost přibrání za účastníky řízení ve skutkově i právně obdobné věci nezletilé ve věku 2 a 4 let – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 103/2011 - 21, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2013, č. j. 4 As 134/2013 – 31).

[16] Nejvyšší správní soud zároveň konstatuje, že již ve výše citovaných rozhodnutích uvedl, že právní úprava nebrání tomu, aby nezletilé děti byly účastníky řízení o zajištění vlastních rodičů – cizinců, a to v režimu ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu. Účast nezletilých dětí zpravidla nebude představovat ani procesní problémy, neboť zájmy dětí většinou nebudou v rozporu se zájmy rodičů (všichni se budou shodně bránit proti zajištění rodičů). Nejvyšší správní soud dále připomíná, že pouze nezletilé děti mohou uplatňovat námitky a skutečnosti, ve kterých spatřují zásah do svých práv; takové námitky nemohou sami za sebe vznášet ani

jejich rodiče. Nejedná se tedy o „bezzubé procesní účastenství“, jak by se na první pohled mohlo zdát, nýbrž o jediný způsob, jak uplatnit v tomto řízení práva nezletilých dětí. “

Jak plyne ze shora citované judikatury, tak NSS dle § 27 odst. 2 správního řádu přiznal postavení účastníka řízení o zajištění vlastních rodičů toliko ve vztahu k jejich nezletilému dítěti. Rozhodnutím o zajištění rodičů totiž není nezletilé dítě zbaveno osobní svobody, ale provozovatel zařízení pro zajištění cizinců je dle § 140 zákona o pobytu cizinců oprávněn ubytovat jej v části s mírnějším režimem a v zařízení pak pobývá v režimu ubytovaného cizince. Skutečnost, že je omezena osobní svoboda rodičů a dítě může být nadále v jejich péči toliko v podmínkách, které nepředstavují plnohodnotný rodinný život, je zásahem do práva dítěte na rodinný život. Je pak nezbytné, aby nezletilé dítě mohlo využít všechny zákonné prostředky k ochraně svých práv, což je mj. splněno i jeho zahrnutím do rozhodnutí o zajištění rodičů. Smyslem účastenství nezletilého dítěte v řízení o zajištění jeho rodičů je tedy to, aby se mohlo právními prostředky bránit proti zásahu do jeho práva na rodinný život. Nevydává se však samostatné rozhodnutí o jeho zajištění, proti němuž by se mohlo samostatně bránit a uplatnit své námitky a připomínky. V posuzovaném případě bylo v samostatném řízení rozhodnuto o zajištění již zletilého syna (žalobce ad c) rodičů (žalobci ad a) a ad b). Žalobce ad b) mohl samostatně se proti rozhodnutí bránit, což také učinil ve formě žaloby proti rozhodnutí o jeho zajištění. Přiznání postavení účastníka řízení nezletilému dítěti v řízení o zajištění jeho rodiče se však odvíjí od toho, že v jeho případě se nevydává samostatné rozhodnutí o zajištění a tudíž jeho obrana je možné jen proti rozhodnutí o zajištění jeho rodičů. Argumentoval-li žalobce vzájemným účastenstvím manželů v řízení o jejich zajištění, pak dle čl. 28 odst. 4 Dublinského nařízení *pokud jde o podmínky zajištění a záruky vztahující se na zajištěné osoby, použijí se na provádění přemístění do příslušného členského státu články 9, 10 a 11 směrnice [2013/33/EU](#)*. Články 9, 10 a 11 upravují příslušnost členských států, požívá-li rodinný příslušník mezinárodní ochrany či je žadatelem o mezinárodní ochranu (čl. 9 a 10). Čl. 11 pak upravuje postup v případě rodiny. Za rodinného příslušníka se dle čl. 2 písm. a) Dublinského nařízení považuje i manžel či manželka žadatele, pokud manželství existovalo již v zemi původu. Již z toho lze dovodit, že manželé jsou si navzájem účastníky řízení o zajištění, neboť mohou být dotčeni na svých právech. Za rodinného příslušníka a z toho plynoucí povinnosti členských států při postupu dle Dublinského nařízení není považováno zletilé dítě. S ohledem na výše uvedené neshledal soud námitku žalobců týkající se pochybení ve vymezení účastníků řízení důvodnou.

Další námitka směřovala proti nereálnosti provedení transferu do Slovinska dle Dublinského nařízení a s tím související nepřijatelnosti vydání do Slovinska. V napadeném rozhodnutí se žalovaná otázkou pravděpodobnosti předání žalobce do Slovinska zabývala s tím, že považuje předání cizince za reálné, nicméně vyšla ze statistiky Ministerstva vnitra, která obecně mapuje fungování Dublinského řízení za měsíc leden 2016 z hlediska počtu přijatých a odeslaných žádostí a uskutečněných transferů do jednotlivých států. Do Slovinska byla odeslána jediná žádost o transfer. Žalovaná přitom dospěla k závěru, že transfer cizinců je reálný. Podle názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu uvedený v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, platí, že *[s]právní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince*

nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“ Z obsahu správního spisu i rozhodnutí je zřejmé, že žalované nebyly známy skutečnosti, že by nedocházelo k předávání cizinců dle Dublinského nařízení do Slovinska. Z vyjádření žalované k žalobě pak plyne, že od konce ledna 2016 se v důsledku přijetí jednostranného opatření ze strany Rakouska podstatně snížil i počet migrantů ve Slovinsku. I takové informace svědčí tomu, že žalovaná mohla předpokládat reálnou možnost předání žalobců do Slovinska. Reálnost předpokladu předání žalobců pak byla potvrzena postupem Slovinska, které dne 8. 3. 2016 zaslalo dle § 25 odst. 1 Dublinského nařízení souhlas s přijetím žalobců zpět. Dle evidenční karty žadatelů byl dne 7. 4. 2016 proveden transfer žalobců do Slovinska. Žalobci ani v žalobě konkrétně neuvedli nic, co by dokládalo, že v době rozhodnutí žalované nebylo reálné předpokládat předání žalobců dle Dublinského nařízení. Žalobci odkazovali na údaje dle § 47 Dublinského nařízení. K těmto statistikám je nutno uvést, že dle čl. 4 odst. 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 862/2007 ze dne 11. července 2007 o statistice Společenství v oblasti migrace a mezinárodní ochrany a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 311/76 o sestavování statistik o zahraničních pracovnících *se i statistika dle čl. 47 Dublinského nařízení vztahují k referenčnímu období jednoho kalendářního roku a musí být předložena Komisi (Eurostatu) do tří měsíců od konce referenčního roku.* Předmětná statistika by tedy opět reflektovala jen období roku 2015, přičemž dle žalovaného od ledna roku 2016 došlo k podstatnému snížení počtu migrantů na tzv. Balkánské cestě, kam spadá i Slovinsko. Podstatné je i to, že k datu vydání rozhodnutí statistika ani nejspíš statistikou nebylo možno disponovat z důvodu toho, že lhůta členských států k jejímu předložení činí 3 měsíce od konce roku. Žalovanému proto nelze v posuzovaném případě vytýkat, že si ji měl opatřit a vycházet z ní.

Žalobci dále namítali existenci systémových nedostatků slovinského azylového systému. Pokud žalobci poukazovali na slovinskou právní úpravu azylového řízení, jedná se o cizí právní úpravu, která podle přesvědčení krajského soudu není pro posouzení věci rozhodná. Krátké lhůty pro podání opravných prostředků, kterými žalobci argumentují, navíc mohou těžko založit existenci systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, neboť nepůsobí přímý zásah do právní sféry cizince, k němuž by mohlo dojít pouze tehdy, pokud by lhůta byla stanovena v natolik krátké době, že by bylo podání opravného prostředku fakticky znemožněno. Dokazování obsahu cizí právní úpravy, které by bylo třeba k ověření jejího obsahu, žádná ze stran nenavrhl a ani krajský soud je nepovažoval pro posouzení věci za nezbytné. Na okraj krajský soud připomíná, že na cizí vnitrostátní právní úpravu nepůsobí maxima iura novit curia (viz k tomu obdobně Potěšil, L., Šimíček, V. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2015, s. 456). Podle přesvědčení krajského soudu nebylo žalobcem osvědčeno, že v důsledku aktuálního stavu slovinského azylového systému mu hrozí zásah do jeho základních lidských práv, který by bylo možno zohlednit ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V posuzované věci nebyli žalobci úspěšní, proto právo na náhradu nákladů řízení bylo možno přiznat žalované. Jelikož však nebylo zjištěno, že by v souvislosti s tímto řízením žalované náklady vznikly, a žalovaná je ani nepožadovala, rozhodl soud tak, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 4. dubna 2016

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová